ויוה זאפטה! - ברית טקילה בין מכסיקו וישראל וזלילה של חצות

דויד סאיסר עם אקדח בלי רשיון פורט על גיטארה

טקילה ישמח לבב אנוש

הפסטיבל המכסיקאי הראשון בישראל נפתח ביום השישי בבוקר, כשבאתי למלון דן והתקשרתי עם סלומון ולרשטיין, יורשו של זפאטה בכל מה שנוגע לעריכת פסטיבלים. סלומון ולרשטיין הוא הרוח החיה, אם אפשר לקרוא בשם רוח חיה לאיש רזה, נמוך־קומה, שעל עורפו מתבדרת רעמת אמן, ומתחת לאפו מתנוסס שפם שחור, שקצותיו יורדים בזעם על הלחיים.

ולרשטיין מציג לפני את הכוכבים הזוהרים בשמיה של מכסיקו. אריאנה וולטר הדומה לעליזה עולש, רוזה דה־קסטיליה שׂלב זהוב כבד תלוי על חזה, רודולפו לנדה, שאותו אני משאיר לאחר כך, את אינגציו לופז טרסו, המסתכל על כל העולם במבט עצוב ומלנכולי, את חוזה אליאס מורנו, בריא־הבשר כצ'ארלס טון, ואת דויד סאיסר הצעיר הלובש מדי צ'ארו, חוגר אקדח, חובש כובע רחב־שוליים, שעליו יש בדיחה אחת על פדרו, ונושא בידיו גיטארה.

אנחנו יוצאים ממלון דן לראות את תל־אביב. המטרה הראשונה של משלחת הפסטיבל היא המדרגה העשירית של הכניסה למלון דן. כאן, על המדרגה העשירית, עמדו כולם בחצי גורן עגולה, חייכו וצחצחו למענו. אחרי זה הלכנו וירדנו עד ש־הגענו למדרגה השמינית של אותו גרם־מעלות, והצטלמנו עוד פעם. מכאן נסענו למטה שלוש מדרגות כדי להצטלם, ואז הדהרנו אל המדרגה השלישית בשביל לעשות אותו דבר. עכשיו נשארו לנו עוד שתי מדרגות עד המידרכה, ואותן ירדנו בלי הפרעה, אך כפצוי על המדרגות האבודות הצטלמנו פעמיים. פעם על רקע המלון הישן, ופעם על רקע הפיגומים של האגף החדש ההולך ונבנה.

כמעט שגמרנו יום עבודה, אבל ברגע שהחליפו את הפילם במצלמות לקחו אותנו לרמת־גן, לשגרירות מכסיקו, למסיבת זנב־תרנגול.

כיוון שאסור לי לתחוב את אפי לעניינים הפנימיים של מדינות זרות אני מסמן ב... את מה שעבר עלינו במסיבת הזנב־תרנגול בשטח הטריטוריה המכסיקאית, בה זרמה השמפניה כמים ורודולפו לנדה, המשחקן המדינאי, חבר בית־הנבחרים לשעבר ומזכיר כללי של אגודת השחקנים המכסיקאים, הוציא מכיסו פתק מקומט וקרא בפנינו את השיעורים לעברית קלה שקיבל במכסיקו מגברת ישראלית, שאת שמה אסור למסור לפירסום. על הפתק היו כתובים שני משפטים עבריים באותיות לטיניות. האחד היה — אל תקשקש בקומקום והשני — תני לי נשיקה. לנדה קרא את שני המשפטים בקול רם, והסתכל סביב לראות איזה רושם זה עשה עלינו. אמרתי לו שאם הוא מחפש רושם אז הוא צריך להקריא את זה ברוול. נסענו לרוול.

ברוול היה יום ששי אחר הצהרים, וכל החתיכות המכבדות את עצמן היו בזמן הזה בבריכת־השחיה באכדיה. לא תיארתי לי ש־רוול יכול להיות כל כך ריק בזמן שהוא כל כך מלא. תארו לעצמכם מה זה רוול בלי התיכות? זה גרוע מקירה שנשרו לו כל השערות. ורודולפו לנדו מסתכל סביב, ובסוף הוא מצביע על דויד אשכול, היושב בפינה עם דובזה, ושאול אותי אם לזה התכוונתי כשאמרתי לו שהוא צריך להקריא את זה ברוול?

את המצב הציל זפאטה סלומון ולרשטיין, כשלקח אותנו לאיוניר בשביל להצטלם ליד חלונות הראווה, ליד הדלת, מאחורי הדלת, לפני הדלפק, מאחורי הדלפק, עם מיזוג־אוויר ובלי מיזוג־אויר. עכשיו כבר באמת גמרנו יום עבודה מלא, ולרשטיין הכריז על הפסקת־אש עד למסיבת־עתונאים בשעה חמש בערב, ליד שולחנות ערוכים.

שעה חמש בערב ליד שולחנות ערוכים. זפאטה סלומון ולרשטיין מכריז על דבקותה של אגודת השחקנים המכסיקאים ברעיון התחיה הלאומית של עם ישראל. יוסף שריק לוקח את דבריו ברצינות ומוריד בשקט סנדוויץ' מהשולחן, אף על פי שכולם מסתכלים עליו. אינגנצו לופז טרסו העצוב מתחיל לחייך, ודויד סאיסר הצעיר נכנס לזירת־הקרב עם אקדח אמיתי. עתונאי קם ומצביע. יש שאלה: מה מספר הרשיון של האקדח? המארגנים במבוכה, כי עדיין לא הספיקו להוציא רשיון. אין דבר. אני מנחם אותם שאצלנו עוד לא מת איש מיריות אקדח, וגם לא ימות, לפחות כל זמן שמרססים שדות בפרתיון.

עכשיו הגיע התור לנאום־הכתר של רודולפו לנדה. הוא פותח שלש קופסות קטיפה ומוציא משם מדליות שהוענקו לרובינה, מסקין וברטונוב, על הצלחתם בביצוע הדיבוק, וכן כמה צלחות מצופות ניקל שיימסרו לעתונאים שיכתבו הכי הרבה טורות על הפסטיבל. החברה מתמוגגים מנחת. רודולפו מרגיש שקלע ללבה של העתונות העברית, וזה נותן לו כוח להטיל את הפצצה הכי גדולה של הפסטיבל, את פצצת הטקילה.

טקילה זה לא נקניק. טקילה זה גם

רוזה דה־קסטיליה והצלב

לא גבינה. טקילה זה יי"ש מכסיקאי, שקוף כמו טכסיס בחירות, וחזק כמו מפ"ם בממשלה.

רודולפו לנדה מלמד אותנו איך שותים טקילה. קודם כל צריך להביא טקילה, מלח ולימון. את הלימון חותכים לפלחים ואת המלח זורים על גב היד. מתחלים באכילת המלח וכשהמלח בוער בפה מכבים את השרפה בכוסית של טקילה. הצרה היא שהטקילה יותר משהיא מכבה את השרפה של המלח, שורפת בעצמה את המעיים, ונגד זה מוצצים לימון.

מסיבת העתונאים של פסטיבל־הסרטים המכסיקאי הראשון בישראל נסתיימה בנגינה על גיטארה ובשירת ואלאנגו ובזה שאצלי, בגלל כמה כוסות טקילה [illegible]

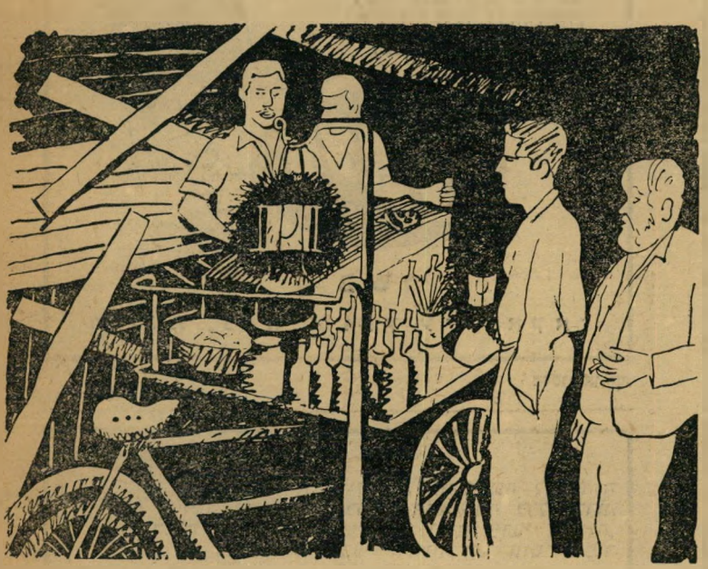

צפרי לילה בככר המושבות

כבר מגיע שיכתבו על ההתי הזה בעתונים. תארו לעצמכם שחצי הלילה כבר עבר, והעסקים עדיין פורחים. מה אני אומר פורחים? העסקים רק מתחילים לפרוח. אני יודע שזה יחסל את כסית מבחינה מסחרית, אבל מה אפשר לעשות, כאלה החיים.

על המירכות מציבים תלת־אופנים, ועליו לוח־עץ. על לוח־העץ שמים שני לוקסים, שיבערו חזק. זה מביא אמנם יתושים ופרפרי־לילה, אבל גם לקוחות. צריך גם גרילר של גחלים — מחתה מברזל מלא גחלים לוחשות, ועליו סורגים. על צלחות ושפודים אני לא מדבר, מפני שזה מובן מאליו, כי הרי אי־אפשר להחזיק את הבשר בכיס. מה שחסר עוד להשלים את התמונה, אלה בקבוקי גוזוז ומיץ, מפני שהסטייקים המלוחים מצמיאים.

איש כבר לא זוכר מי המציא את הרעיון של מכירת סטייקים, קבב וששליק על דוכנים נעים, בשעות הלילה המאוחרות. רבים סבורים שויקטוריה היתה הראשונה, כשפתחה את עסקה לפני שנים אחדות ברחוב הכובשים ליד מסגד חסן־בק, והעסק פרח. הו, כמה פרח! כל־כך פרח, שעכשיו כבר יש לויקטוריה מסעדה מזרחית אמיתית בכביש פתח־תקוה, עם ארבעה קירות ותקרה, ועל הקירות ציורים של שנויאר, זה שמצייר בשביל המכבסה של קשת.

סטייקים של חצות זה לא רק עסק. סטייקים של חצות זה התי שהולך ומתרקם מתחת לאפנו, מבלי שנגעה בו יד אדם, ומבלי לינוק תקציבים מהמחלקה לשיפור נוף הארץ והמדור לפולקלור מזרחי. זה מוכיח שתל־אביב הולכת ומתבגרת, והיא כבר לא פרבר של עיר שאיננה. אם תמשיך להתבגר בקצב כזה, נצטרך לקנות לה בקרוב מכונת־גילוח חשמלית.

מלח, בקבוק טקילה ולימון